

Bemærkninger om mimen

To dømtø er blevet brændemærkede.

Den ene er kneblet, men har kroppen fri; han bevæger sig.

Den anden er bundet til en pæl, men har munden fri; han skriger; og han bevæger sig kun den smule, som de stramme bånd tillader.

Ingen af de to dalikventer føler lyst til at danse.

Den første er den mimiske skuespiller, den anden den talende. Smerten er den samme hos begge.

Man kunne næsten sige, at teatret ikke er nogen kunstart, eftersom det fremstiller en ting ved tingen selv: fadme ved en fod, kvinden ved en kvinde, kroppen ved en krop, ordet ved et ord, forhøjningen ved en forhøjning, bevægelsen ved en bevægelse og farveskalaen ved farveskalaen.

Markedstøttet, hvor man fremviser den skæggede dame, kæmper og dværgen, den vattersotige tøse og de sammenvoksede tvillinger mod øt hoved er en sidegren til det ortodokse teater, til dets fuldkomne form: filmen. En skuespillers deformitet bliver til et show, som skjuler det egentlige.

Og til disse deformiteter må også henregnes en skuespillerindes charme og en skuespillers skønhed, som ved gunstige stille et lægge sig mellem spillet og publikum, hæmmer vores dømmekraft.

Første hypotese

Når et godt stykkes vældige flod af ord strammer ud mod mig, befinder jeg mig i en tilstand af litterær modtagelighed.

Dukker der nu pludselig en mime op, virker den underlig på mig.

Og hvis jeg så er lige ved at have vænnet mig til mimikerens spil, og ordet kommer igen, er det nu det, der virker underligt.

Der kommer aldrig noget godt ud af at lade en lang, udelukkende verbal scene veksel med en lang, udelukkende mimisk scene.

Anden hypotese

Kan det lade sig gøre at blande ord og mime? Ja, hvis de begge er spinkle, for i så fald supplerer de hinanden. Tager

man musikken fra en god sang, virker ordene intetsigende; og det samme gælder musikken, hvis ordene fjernes.

Man kan altså godt blande ord og mime, blot begge dele er spinkle.

Trodie hypotese

Men kan ikke en af delene være fyldig?

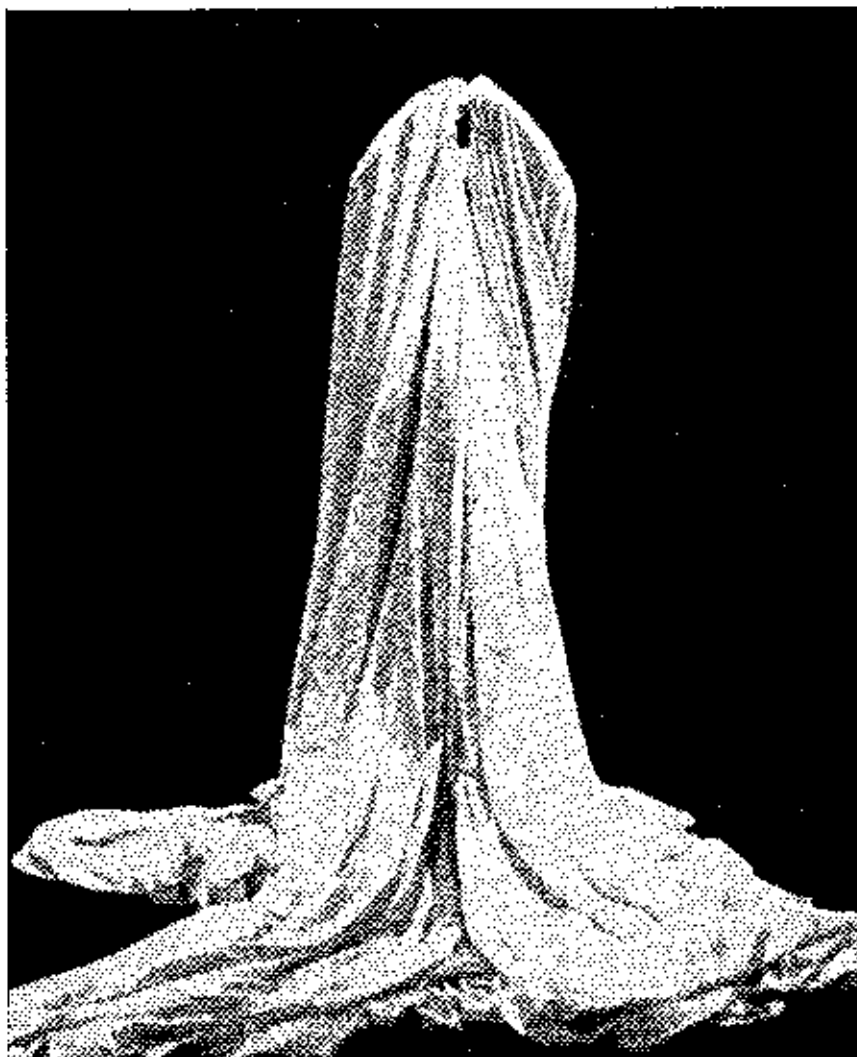
- Jo, i det omfang den anden er spinkel. Med andre ord:

Når to kunstformer optræder sammen,

må den ene vige, hvor den anden går frem, og omvendt.

Man da ingen forfatter er klar over mimens muligheder, kun han ikke med fuldt overlæg skrive tekster, der er spinkle og gude, dvs. hvor spinkelheden er proportionel med en forventet udtryksrigdom fra mimens side.

Derfor bør mimen endnu læng tid fremover afholde sig fra at snige sig ind i den dramatiske litteraturs værker og give afkald på det privilegium at dække sig bag store forfatternavne.

L'Enlèvement, Sterling Jensen. Foto: Jerry Pantzer.